

Sygn. akt V CSK 64/18

POSTANOWIENIE

Dnia 26 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa Politechniki [...] przeciwko J.O. Zakładowi Produkcyjno-Handlowemu [...] o nakazanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 czerwca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego we W.
z dnia 20 lipca 2017 r., sygn. akt I ACa [...] /16,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwany J.O. Zakład Produkcyjno-Handlowy [...] wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego we W. z dnia 20 lipca 2017 r., którym oddalono jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 20 lipca 2017 r. oraz sprostowano niedokładność w punkcie pierwszym tego wyroku w ten sposób, że po słowach „wymiany” dodano słowo „wszystkich”, a po słowach „dostarczonych i zamontowanych u powoda Politechniki [...]” dodano słowa „w salach wykładowych: nr [...]”.

Sąd pierwszej instancji zobowiązał pozwanego do wymiany krzeseł audytoryjnych oznaczonych symbolami [...], [...] i [...] , dostarczonych i zamontowanych w salach wykładowych Politechniki [...], na podstawie umowy [...] część II z dnia 18 listopada 2011 r., w terminie jednego miesiąca od daty uprawomocnienia się wyroku i orzekł o kosztach postępowania. Oddalając apelację pozwanego od tego rozstrzygnięcia, Sąd odwoławczy, po poszerzeniu postępowania dowodowego poprzez uzupełnienie opinii biegłego i jego przesłuchanie, wskazał, że wadę towaru stanowił niewłaściwy montaż siedzisk w ramach, skutkujący nieprawidłowym osadzeniem trzpieni mocujących. Usterka ta występowała już od chwili dostarczenia towaru powodowi, wobec czego strona powodowa zgłaszała zastrzeżenia dotyczące „rozkręconych” i wymagających regulacji krzeseł od grudnia 2012 r. Termin gwarancji, liczony zgodnie z § 5 umowy, biegł od dnia podpisania protokołu odbioru (tj. od 21 marca 2012 r.) i wynosił 3 lata. Sąd drugiej instancji stwierdził, że do ujawnienia się wady doszło w okresie gwarancyjnym. Wyjaśnił, że fakt opadania siedzisk nie jest tożsamy z ujawnieniem się wady, skoro jest to wyłącznie jedna z konsekwencji niewłaściwego osadzenia krzeseł w modułach lub wyposażenia ich w wadliwe amortyzatory, które uległy rozszczelnieniu. Próby naprawy nie przyniosły rezultatu, a sposób montażu uzasadnia pogląd, że naprawa nie pozwoli na doprowadzenie zamontowanych krzeseł do należytego stanu

Pozwany zarzucił zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w całości. Zarzucił naruszenie art. 577 § 1 k.c. w brzmieniu przed 25.12.2014 r. przez błędną

wykładnię i błędne zastosowanie, art. 578 k.c. przez błędną wykładnię, art. 350 § 1 k.p.c., art. 384 k.p.c. We wnioskach domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. i nie obejmuje merytorycznego rozpatrywania skargi kasacyjnej. W razie stwierdzenia, że występuje co najmniej jedna z tych przesłanek, skarga kasacyjna zostaje przyjęta do rozpoznania.

Skarżący uzasadnił potrzebę rozpatrzenia jego skargi wystąpieniem przesłanek z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Wskazał, że zaskarżony wyrok opiera się na błędnym ustaleniu, że gwarant jest zobowiązany do wymiany wszystkich sprzedanych rzeczy, bez względu na to, czy skutki istnienia wady ujawniły się w okresie gwarancji, czy już po nim. Ponadto, w jego ocenie sąd błędnie zastosował art. 350 k.p.c.

Powołanie przesłanki objętej art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga sformułowania zagadnienia prawnego z powołaniem konkretnych przepisów prawa, wykazania, że jest ono istotne, nowe, poważne i dotąd nierozwiązane w orzecznictwie sądowym, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia sprawy skarżącego, ale także innych podobnych spraw (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.; z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08,

niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. niepubl.; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, niepubl.).

Przedstawiony przez skarżącego problem nie ma tych cech, gdyż został już należycie wyjaśniony w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Wada rzeczy uzasadniająca odpowiedzialność gwaranta, o jakiej mowa w art. 577 § 1 k.c., musi dotyczyć cech użytkowych rzeczy i może polegać na ujawnieniu się cechy, która zmniejsza użyteczność rzeczy ze względu na jej przeznaczenie zgodne z celem umowy sprzedaży. Chodzi tu o wadę wynikającą z przyczyn tkwiących w rzeczy w momencie jej wydania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 1999 r., I CKN 821/99, nie publ.; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 30 grudnia 1988 r., III CZP 48/88, OSNC 1989, nr 3, poz. 36).

Z kolei oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie, że bez wątpienia miały miejsce uchybienia, na które powołuje się skarżący i jest pewne, że wywarły one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, albo że podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.), a wydane orzeczenie jest – na skutek stwierdzonego naruszenia – oczywiście błędne.

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie potwierdza także stanowiska pozwanego o oczywistej zasadności wniesionego nadzwyczajnego środka zaskarżenia, które pozwany łączy z niedopuszczalnym jego zdaniem sprostowaniem przez Sąd odwoławczy orzeczenia Sądu pierwszej instancji.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że zakresem instytucji sprostowania wyroku objęte są jedynie oczywiste niedokładności i omyłki. Oczywistość oznacza, że muszą one powstać w wyniku niewłaściwego odzwierciedlenia w orzeczeniu rzeczywistej i nie mogącej budzić wątpliwości woli sądu, są obiektywnie i bez wątpliwości dostrzegalne w treści orzeczenia lub wprost

wynikają z zestawienia tej treści z zawartością akt, a powstały z powodu technicznej niedoskonałości ujęcia rozstrzygnięcia sądu w słowach, przedstawienia stanowiska sądu w błędnej formie lub w sposób niedokładny, a więc niepełny i nieprecyzyjny (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2014 r., I CSK 422/13, nie publ.). W rozpatrywanej sprawie Sąd Okręgowy uwzględnił w całości powództwo (umorzenie postępowania dotyczyło części powództwa cofniętej przez powoda za zgodą pozwanego), posługując się sformułowaniami użytymi przez powoda. Zakres tego rozstrzygnięcia nie budził wątpliwości pozwanego, na co wskazywała treść apelacji, podważającej zasadność nakazania wymiany wszystkich krzeseł. Sprostowanie nie zmieniało więc treści orzeczenia, lecz ją precyzyjniej oddawało. Nie stanowiło też orzeczenia na niekorzyść pozwanego, gdyż nie prowadziło do nałożenia na niego nowego obowiązku, nie odbierało mu też „korzyści” w postaci niewykonalności orzeczenia, skoro mogło nastąpić z urzędu i nie było ograniczone żadnym terminem, a ponadto ewentualne wątpliwości co do zakresu rozstrzygnięcia mogły być również wyjaśnione w drodze wykładni.

W związku z tym uznać należy, że wskazane przez skarżącego podstawy przyjęcia jego skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zachodziły. Okoliczności sprawy nie wskazują również, aby wystąpiły inne przesłanki z art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

aj

ał

